

Εχουμε την άποψη ,ότι πολλά προβλήματα που μας ταλανίζουν, παραμένουν επαυξανόμενα και εξελίσσονται σε «επιβλητικότερα», επί αιώνες, επιβεβαιώνοντας την γνωστή ρήση « οι κυβερνήσεις πέφτουνε, μα τα προβλήματα μένουν!».

Η σημερινή αλήθεια και σκληρή πραγματικότητα, της «απαγόρευσης» παιχνιδιών, για τα παιδιά μας, στους δρόμους της πόλης, λόγω των αυτοκινήτων και της «παντοκρατορίας» τους, έχει «ζωή» πολλών αιώνων!

Η είδηση λέει ,ότι «στις 13 Απρίλη του 1314 (!), ο βασιλιάς Εδουάρδος Β' απαγορεύει τα παιχνίδια στους δρόμους του Λονδίνου,[τα οποία εκείνη την εποχή, (μόνον!),ήταν τόσο δημοφιλή, ώ στε να δημιουργούνται προβλήματα στους πεζούς και στις άμαξες]!

[βλέπε περιοδικό «φαινόμενα» της 7.4.2012]

Δηλ πριν επτακόσια χρόνια, απαγορεύονται τα παιχνίδια στους δρόμους, και «οριοθετείται» η χρήση των δρόμων για τα τότε τροχοφόρα, τις άμαξες, κατ αποκλειστικότητα!
Είναι αλήθεια, και συμφωνούμε με αυτήν, ότι η «χωροθέτηση» κάθε χρήσης και λειτουργίας σε μια πόλη, είναι προς την σωστή κατεύθυνση. Όμως είναι ,επίσης, αλήθεια, πως τις χωροθετήσεις αυτές δεν τις επιβάλλει « ο Θεός» αλλά εμείς ,που είμαστε « οι αρμόδιοι» στην κάθε πόλη μας!

Διαχρονικό πρόβλημα

Συντάχθηκε απο τον/την Νίκος Θ. Νίνος

Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:31 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:55

Κατά συνέπεια, την σχέση παιχνιδιού και χώρου διεξαγωγής του, την χωροθετούμε εμείς, μέσα από μια συνολική θεώρηση της λειτουργίας της πόλης, της ικανοποίησης των αναγκών των πολιτών, και της διασφάλισης μιας ποιότητας ζωής στην πόλη.

Το παιχνίδι είναι μια αδήριτη και επιτακτική ανάγκη για τους μικρούς (και πλέον, όχι μόνον!) συμπολίτες μας.

Η καθημερινή κυκλοφοριακή λειτουργία της πόλης, επίσης είναι μια ουσιαστική οικονομικοκοινωνική ανάγκη της πόλης.

Η κυκλοφοριακή λειτουργία συναποτελείται από τρεις συνιστώσες, δηλ την κυκλοφορία των πεζών, την κυκλοφορία των τροχοφόρων και την στάθμευση των τροχοφόρων. Σε μια σωστά σχεδιασμένη και λειτουργική πόλη, όλες αυτές οι σημαντικές παράμετροι της καθημερινότητας μας, έχουν προβλεφθεί, έχουν υλοποιηθεί και λειτουργούν σαν καλοκουρδισμένο ρολόι!

Όμως η πόλη μας, ούτε σχεδιασμένη σωστά είναι (και όπου είχε τέτοιες «πινελιές» κάποιοι «φρόντισαν» και τις «ασβέστωσαν»!), ούτε πλέον μπορεί να ανασχεδιασθεί «εκ βάθρων» διότι μας λείπει ο σχετικός εθνικός ευεργέτης που θα πληρώσει τις απαιτούμενες «κατεδαφίσεις», και επομένως μας απομένουν μόνον οι εναλλακτικές δράσεις! Ερχόμαστε λοιπόν « στο δια ταύτα» της σημερινής πραγματικότητας:

Προφανώς πόδια που τρέχουν παίζοντας, πόδια που περπατούν πηγαίνοντας στην δουλειά τους, τροχοί που γυρίζουν με οποιεσδήποτε ταχύτητες, και λαμαρίνες σταματημένες, δεν μπορούν , ομαλά, να συνυπάρξουν και για λόγους ασφαλείας-υγείας, αλλά και για λόγους απλών νόμων της φυσικής!

Οφείλουμε να ιεραρχήσουμε τις ανάγκες και να παρέμβουμε τακτοποιητικά!

Εξ ίσου σημαντικό είναι το παιχνίδι («τροφή» σωστής ανάπτυξης των παιδιών μας, και

Διαχρονικό πρόβλημα

Συντάχθηκε απο τον/την Νίκος Θ. Νίνος

Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:31 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:55

ανάγκη υγείας για τους μεγαλύτερους) με τις μετακινήσεις μας (που γίνονται στο πλαίσιο εξασφάλισης της τροφής μας).

Οφείλουμε να τα «παντρέψουμε»!

Οι τρόποι είναι δύο και μοναδικοί: α/ «να πάρουμε τα βουνά», δηλ να βγάλουμε το παιχνίδι από την επιφάνεια της πόλης μας! Αυτό σημαίνει χώρους αναψυχής εκτός πόλης (πχ στα δημοτικά οικόπεδα του Σωματά), ή χώρους αναψυχής στην πόλη μεν αλλά υπογείως (υπόγειες αίθουσες, κλπ χώροι κάτω από πλατείες δρόμους κλπ),ή υπεργείως (σε ταράτσες κλπ). β/ να εκτοπίσουμε-περιορίσουμε τα τροχοφόρα και να «κλέψουμε» χώρους τους ,που να τους δώσουμε στο παιχνίδι κλπ.

Αναμφισβήτητα μπορούμε να κάνουμε και τα δύο, δηλ να δρομολογήσουμε λύσεις για δυνατότητα παιχνιδιού και εκτός και εντός πόλης!

Η λύση του «να πάρουμε τα βουνά», είναι ένα «απλό» θέμα που αφορά στον υπαρκτό ή όχι (εν προκειμένω, ο χρόνος αποδεικνύει « το όχι»!) σχεδιασμό μιας δημοτικής αρχής να ασχοληθεί με το πρόβλημα και να καλύψει αυτήν την κοινωνική ανάγκη.

Η λύση της εκτόπισης-περιορισμού των τροχοφόρων, έχει πολλές ωφέλιμες παραμέτρους, (πχ θέματα υγείας και ποιότητας ζωής των πολιτών, λειτουργία της πόλης, οικονομική ανάπτυξη κλπ),μια από τις οποίες είναι η δυνατότητα ανάπτυξης παιχνιδιού σε δρόμους κλπ στην πόλη μας.

Αυτή η «σκέψη- κίνηση» του περιορισμού-εκτόπισης των τροχοφόρων, «ακούει» σε ένα και μοναδικό όνομα που λέγεται «μαζική μεταφορά»!

Χρόνια τώρα «φωνάζουμε» αυτήν την αναγκαιότητα, και επί χρόνια λέμε δημοσίως, ότι «είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει, είτε θέλουμε είτε δεν θέλουμε, θα καταλήξουμε στην ίδρυση και λειτουργία της , σωστής, μαζικής μεταφοράς στην πόλη μας!

Η μαζική μεταφορά μας δίνει την δυνατότητα άνετης και πλήρους εξυπηρέτησης των μετακινήσεων μας, χωρίς «να κουβαλούμε μαζί μας» το τροχοφόρο μας. Το τροχοφόρο μας, εκτός από τις συνέπειες της κίνησης του (κυκλοφοριακός φόρτος, καυσαέρια, ηχορύπανση κλπ) έχει και τις απαιτήσεις στάθμευσης του!

Διαχρονικό πρόβλημα

Συντάχθηκε απο τον/την Νίκος Θ. Νίνος

Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:31 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 15 Ιούλιος 2013 20:55

Με την μαζική μεταφορά μειώνονται οι απαιτήσεις σε δρόμους (για την κυκλοφορία των τροχοφόρων μας) ,όπως ελαχιστοποιούνται και οι απαιτήσεις για στάθμευση τους. Αυτές οι μειώσεις, αφήνουν περιθώρια να «απλώσουμε» τις χρήσεις του παιχνιδιού, του πεζοδρομίου, της φύτευσης κλπ
Επί τόσους αιώνες διώχνουμε τα «εμπόδια» από τις ρόδες των τροχοφόρων μας!

Καιρός είναι να γυρίσουμε ανάποδα αυτήν την αρνητική και «ληστρική» λειτουργική μας, και να διώξουμε τα τροχοφόρα από τα πόδια μας (μεταφορικά και πραγματικά!). Κάποια στιγμή ο «βασιλιάς» της πόλης μας (που δεν είναι ο δήμαρχος, αλλά το δημοτικό συμβούλιο και τα λοιπά θεσμοθετημένα δημοτικά όργανα), οφείλουν να εκδώσουν την (ανάποδη από εκείνη την απόφαση του Εδουάρδου του 1314), απόφαση, που να εκτοπίζει τις «άμαξες» από τους δρόμους της πόλης.

Βεβαίως, [οφείλουμε να το επισημάνουμε, γιατί χρειάζεται να το πούμε!], πριν την απόφαση ή έστω μαζί της, να μελετήσουμε σωστά και να υλοποιήσουμε (σωστά!) την πλήρη και επαρκή μαζική μεταφορά που αντιστοιχεί στην πόλη μας, και που την γνωρίζουμε ποια είναι!

Η πόλη μας μπορεί «να επιβιώσει», αρκεί να κάνουμε τα αυτονόητα!

Οσο δεν κάνουμε «τίποτα» απλούστατα (για να «θυμηθούμε» και τον Παπαδόπουλο) έχουμε «στην κλίνη» τον «ασθενή» και αντί για την χρειαζόμενη και απαιτούμενη «επέμβαση» εμείς του δίνουμε «ασπιρίνες»!

Επτά αιώνες είναι πολλά χρόνια για να συνεχίζει ισχύουσα η ,διαχρονική, απαγόρευση του Εδουάρδου....

Ας την αναποδογυρίσουμε ,επί τέλους !

15-7-2013 του [κ Νίκο Νίνου](#) δημοτικού συμβούλου Ρεθύμνου